

РЕШЕНИЕ

№ 39291

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **12787** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. чл. 149, ал. 5 от АПК и § 2 от ДР на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба с вх. № 31422/21.11.2024 г. на „Без бъдеще“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано от управителя Н. В. Н., за обявяване на нищожност на Ревизионен акт (РА) № Р-22221423002855-091-001/04.09.2023 г., издаден от М. Ц. М. – началник на сектор, орган, възложил ревизията, и Д. Д. Н. – главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, с който на дружеството са установени задължения за данък върху добавената стойност за данъчните периоди от м. 06.2022 г. до м. 10.2022 г. в общ размер на 9 361,01 лв., ведно с лихви за просрочие, с искане за обявяване на неговата нищожност.

Жалбоподателят поддържа, че ревизионният акт е нищожен, тъй като е ЗВР е връчена в нарушение на чл.28, чл.29 и чл.30 от ДОПК, като твърди, че никога не е посочвал (декларирал) електронен адрес през органите по приходите за получаване на съобщенията. Посочва също, че счита РА за нищожен, тъй като е издаден от органи по приходите при ТД на НАП В., които не притежават териториална компетентност по отношение на дружеството – лице, за което съгласно чл. 8 от ДОПК компетентна е ТД на НАП С., а заповедите на заместник изпълнителния директор на НАП, издадени на основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК, не могат да обосноват такава компетентност. Иска обявяване на нищожността на РА и присъждане на сторените по делото разноски.

В писмено становище депозирано с административната преписка, ответникът поддържа, че жалбата е недопустима, тъй като изложените в т. 1 от нея съображения и аргументи са били

разгледани и повдигнатият правен спор между същите страни, относно същия предмет и на същото основание е решен с влязло в сила Определение № 10990/06.07.2024 г. по адм. д. № 863/2024 г. на Административен съд – София град, III отделение, 71 състав. Счита, че пререшаването на спора е недопустимо, поради което жалбата следва да бъде оставена без разглеждане, а образуваното дело – прекратено.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв.Т., която поддържа жалбата. Моли за присъждане на сторените по делото разноски по представен списък. Допълнителни аргументи излага в писмени бележки.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при ЦУ на НАП, чрез юрк.Й., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят - дружество „Без бъдеще“ ЕООД е вписано в Търговския регистър на 14.03.2022 г. със седалище и адрес на управление в [населено място], общ. Столична, и е регистрирано по ЗДДС на 16.11.2022 г. на основание чл. 96, ал. 1 от ЗДДС. Съгласно чл. 8 от ДОПК компетентна по отношение на дружеството е ТД на НАП С..

Със Заповед № 3ЦУ-ОПР-22/22.08.2022 г. изпълнителният директор на НАП, на основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК и чл. 10, ал. 8 и ал. 9 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП), е оправомощил заместник изпълнителния директор на НАП З. Г. да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК, както и при необходимост да нарежда служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които компетентни са органите на друга териториална дирекция. Със Заповед № 3-ЦУ-869/03.05.2023 г. заместник изпълнителният директор на НАП, на основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК, е определил органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК, сред които от ТД на НАП В. – М. Ц. М., Д. Д. Н. и Е. Н. И.. Със Заповед № 3-ЦУ-933/12.05.2023 г., издадена на основание чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, е наредено служителите, посочени в заповеди № 3-ЦУ-753/05.05.2022 г., № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 г. и № 3-ЦУ-869/03.05.2023 г., да осъществяват производствата по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лицата, посочени в приложение към заповедта, за които компетентна е ТД на НАП С., като контролните производства се възлагат от началниците на сектори, определени от директора на ТД на НАП С. със заповеди, издадени на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК. В приложението към заповедта е включено и дружеството - жалбоподател. Със Заповед № РД-01-287/10.05.2021 г. директорът на ТД на НАП С., на основание чл. 11, ал. 3 от ЗНАП, във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, е възложил функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, наред с други служители, на М. Ц. М. – началник-сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В..

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221423002855-020-001/12.05.2023 г., издадена от М. Ц. М. – началник на сектор, на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, е възложена ревизия на „Без бъдеще“ ЕООД с обхват ДДС за периода 01.06.2022 г. – 15.11.2022 г., която да бъде извършена от Д. Д. Н. – ръководител на ревизията, и Е. Н. И. – главен инспектор по приходите. ЗВР е връчена по електронен път на 17.05.2023 г. на декларирания от дружеството електронен адрес. На същия адрес е връчено Искане за предоставяне на документи и писмени обяснения, след получаването на което от ревизираното лице са получени оборотни ведомости, писмени обяснения, главни книги, и др. за ревизирувания период.

Ревизионният доклад № Р-22221423002855-092-001/17.08.2023 г. е връчен на 18.08.2023 г., като възражение срещу него не е постъпило.

С оспорения РА № Р-22221423002855-091-001/04.09.2023 г., издаден от М. Ц. М. – орган, възложил ревизията, и Д. Д. Н. – ръководител на ревизията, на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, е прието, че дружеството е осъществявало дейност в пицария в [населено място], [улица], в който обект преди това последователно са осъществявали еднородна дейност свързани с него лица, поради което е налице хипотезата на чл. 96, ал. 10 от ЗДДС и облагаемият оборот по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС е достигнат още на 01.06.2022 г. Тъй като дружеството не е подало заявление за регистрация в срок, на основание чл. 102, ал. 4 и ал. 5 от ЗДДС са му установени задължения за ДДС в общ размер на 9 361,01 лв. за периодите м. 06.2022 г. – м. 10.2022 г., ведно с лихви за просрочие. Ревизионният акт е подписан с квалифициран електронен подпис от двамата издатели и е връчен по електронен път на 04.09.2023 г. на декларирания електронен адрес на дружеството, видно от удостоверението за извършено връчване в ИС „Контрол“.

Жалбата на дружеството срещу РА по административен ред е подадена на 23.11.2023 г. в ТД на НАП С.. С Решение № 1782/19.12.2023 г. директорът на дирекция ОДОП С., на основание чл. 147, ал. 1 от ДОПК, е оставил жалбата без разглеждане като просрочена, тъй като 14-дневният срок по чл. 152, ал. 1 от ДОПК е изтекъл на 18.09.2023 г. Решението е връчено по електронен път на 08.01.2024 г. С Определение № 10990/06.07.2024 г. по адм. д. № 863/2024 г. Административен съд – София град, III отделение, 71 състав, е оставил без уважение жалбата на дружеството срещу Решение № 1782/19.12.2023 г. на директора на дирекция ОДОП С., като е приел, че РА е връчен редовно по електронен път на 04.09.2023 г. на декларирания по реда на чл. 28, ал. 2 от ДОПК електронен адрес, че връчването отговаря на изискванията на чл. 29, ал. 4 и чл. 30, ал. 6 от ДОПК и че жалбата по административен ред е просрочена. Определението не подлежи на обжалване и е влязло в сила.

Настоящата жалба с искане за обявяване на нищожност на РА е подадена в съда на 21.11.2024 г. По делото е приета административната преписка, съдържаща освен посочените документи и доказателства за наличие на квалифицирани електронни подписи на органите по приходите, подписали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, както и докладни записки, анализи и други вътрешни документи на НАП относно организацията на възлагането на ревизионни производства по реда на чл. 12, ал. 6 от ДОПК.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Между страните не е спорно, че ревизионният акт е връчен на 04.09.2023 г., че жалбата срещу него по административен ред е оставена без разглеждане като просрочена и че това решение е потвърдено с влязло в сила определение на съда. Не е спорно и че РА е издаден от органи по приходите при ТД на НАП В. по отношение на лице, за което по общото правило на чл. 8 от ДОПК компетентна е ТД на НАП С..

Съгласно чл. 149, ал. 5 от АПК, приложим по силата на § 2 от ДР на ДОПК, нищожността на административните актове може да се оспори без ограничение във времето. Искането за обявяване на нищожност, като особен способ за защита срещу акт, засегнат от най-тежките пороци, лишавачи го от правно действие по начало, не е обусловено от спазването на преклузивния срок по чл. 152, ал. 1 от ДОПК, нито от предварителното произнасяне по същество на решаващия орган по чл. 155 от ДОПК. В случая, освен това, дружеството е сезирало решаващия орган с жалба срещу РА, т.е. административното производство е проведено, макар и приключило с решение за оставяне на жалбата без разглеждане като просрочена, поради което целта на задължителния административен контрол по чл. 156, ал. 1 от ДОПК е изчерпана.

Възражението на ответника за сила на пресъдено нещо съдът намира за неоснователно по

отношение на искането за обявяване на нищожност. Съгласно чл. 177, ал. 1 от АПК решението на съда, съответно определението, с което се слага край на производството, има сила по отношение на страните и спорния предмет, по който съдът се е произнесъл. Предмет на производството по адм. д. № 863/2024 г. на АССГ е било единствено Решение № 1782/19.12.2023 г. на директора на дирекция ОДОП С., с което жалбата по административен ред е оставена без разглеждане, и съдът се е произнесъл само по въпроса за редовността на връчването на РА и за просрочието на тази жалба. Валидността на самия РА не е била предмет на проверка в това производство, нито съдът се е произнесъл по наличието на основания за нищожност. Следователно между двете производства не е налице идентитет на предмета и основанията, а влязлото в сила определение не препятства разглеждането на искането за обявяване на нищожност на РА.

Възражението на ответника е основателно обаче по отношение на доводите в т. 1 от жалбата, доколкото с тях се оспорва редовността на връчването на ЗВР и се релевират пороци, водещи до нищожност на акта. Въпросът за редовността на връчването на ЗВР и РА (и за просрочието на жалбата срещу него) е разрешен с влязлото в сила Определение № 10990/06.07.2024 г. по адм. д. № 863/2024 г. и не може да бъде пререшаван. Същевременно, тъй като жалбата срещу РА по административен ред е била просрочена, съдебното оспорване на акта на основанията за унищожаемост е недопустимо съгласно чл. 156, ал. 1 от ДОПК – съдебно обжалване се допуска само за актове, които са били обжалвани по административен ред, а оставянето на жалбата без разглеждане като просрочена поради изтичане на преклузивния срок погасява правото на оспорване на акта на тези основания. Поради това жалбата в тази част следва да бъде оставена без разглеждане, а производството в тази част – прекратено.

В частта, с която се иска обявяване на нищожност на РА, поради териториалната компетентност на издателите на РА, жалбата е процесуално допустима – подадена е от адресата на акта, който има правен интерес от оспорването, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, като искането не е ограничено със срок.

Нищожен е административният акт, издаден при особено тежки пороци, които го лишават от правно действие по начало. Съгласно трайната практика на ВАС, от основанията по чл. 146 от АПК нищожност по правило обуславя липсата на компетентност, а останалите пороци – само когато са толкова съществени, че практически водят до липса на волеизявление.

По въпроса дали е нищожен ревизионен акт, издаден от органи по приходите от една териториална дирекция по отношение на лице, за което по правилата на чл. 8 от ДОПК компетентна е друга териториална дирекция, при възлагане на ревизията въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6 от ДОПК, е налице задължително тълкуване, дадено с Тълкувателно решение № 3/26.06.2025 г. по т.д. № 2/2024 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, съгласно което не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите от една териториална дирекция, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК от директора на друга териториална дирекция, въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6 от ДОПК. Съгласно чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт тълкувателните решения на общото събрание на колегииите на ВАС са задължителни за съдилищата.

Процесният случай попада именно в обхвата на цитираното тълкувателно решение. М. Ц. М. и Д. Д. Н. са определени като органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК, със Заповед № 3-ЦУ-869/03.05.2023 г., издадена от заместник изпълнителния директор на НАП, надлежно оправомощен за това със Заповед № 3ЦУ-ОПР-22/22.08.2022 г. на изпълнителния директор на НАП на основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК. Със Заповед № 3-ЦУ-933/12.05.2023 г. е наредено тези органи да осъществяват производствата по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лицата от приложението към нея, сред които е и

жалбоподателят, за които компетентна е ТД на НАП С.. М. Ц. М. е определен от директора на ТД на НАП С. за орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК (Заповед № РД-01-287/10.05.2021 г. / № РД-01-379/04.05.2023 г.). В качеството си на такъв той е издал ЗВР и, съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК, заедно с ръководителя на ревизията – РА. Следователно ревизионният акт е издаден от органи по приходите, които по силата на надлежно издадени заповеди по чл. 12, ал. 6 от ДОПК и чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК са притежавали компетентност по отношение на ревизираното лице, поради което доводът за нищожност поради липса на териториална компетентност е неоснователен.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не установи други пороци, които да обосновават нищожност на РА. Актът е издаден в писмена форма като електронен документ, подписан с квалифицирани електронни подписи от двата органа по чл. 119, ал. 2 от ДОПК – органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията, наличието на които е удостоверено с приложените по делото доказателства. Съдържа ясно изразено волеизявление – установени задължения по вид, период и размер, и е издаден след проведено ревизионно производство, възложено със ЗВР и приключило с ревизионен доклад. Не се установява актът да е издаден при липса на правно основание или да е с невъзможен, неясен или противоположен предмет.

С оглед изложеното искането за обявяване на нищожност на РА е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК жалбоподателят дължи на ответника своевременно поискано юрисконсултско възнаграждение, което съдът определи в размер на 102,25 евро, съобразно материалния интерес и Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа / чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд – София град, Трето отделение, 57-ми състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на „Без бъдеще“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221423002855-091-001/04.09.2023 г., издаден от М. Ц. М. – началник на сектор, и Д. Д. Н. – главен инспектор по приходите, в частта, с която се оспорва законосъобразността на връчването на ЗВР (т.1 от жалбата), и ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Без бъдеще“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], в частта, с която се иска обявяване на нищожност на Ревизионен акт № Р-22221423002855-091-001/04.09.2023 г., издаден от М. Ц. М. – началник на сектор, и Д. Д. Н. – главен инспектор по приходите, поради липса на компетентност на органите по приходите.

ОСЪЖДА „Без бъдеще“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите разноски по делото в размер на 102,25 (сто и две евро и 0,25 цента) евро.

Решението в частта, имаща характер на определение, с която жалбата е оставена без разглеждане и производството е прекратено, подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните, а в останалата част – с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.